

1 FEBRUARI 1925

No. 3

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Maar wast op in de genade en kennis van onzen Heere en Zalig-
maker Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in den
dag der eeuwigheid! Amen. 2 Petrus 3: 18.

REDELIJKE THEOLOGIE.

III.

Vereeuwiging.

De begrippen, die noodzakelijk voor logische gedachten zijn, behooren zoowel tot het Evangelie als tot de wetenschap, want een voldoening schenkende filosofie van het leven moet op al de kennis, die aan de menschen bekend is, gebaseerd worden.

Alle Kennis. De Grondslag. Het Evangelie behoort, als de grootste wetenschap zijnde, alle kennis te bevatten. De opvattingen van tijd en ruimte zijn in de theologie, als in de natuurlijke kennis, of in eenige andere vertakkingen van de menschelijke gedachten, zeer noodig. Niettemin beweert het Evangelie niet de uiterste bezittingen van kennis aangaande ruimte of tijd of andere begripsopvattingen vast te houden. De mensch wordt inderdaad gewoonlijk toegestaan voor zichzelf de waarheden van het universum uit te werken en ze in stelsels van denkbeelden te organiseren, die hij met voordeel kan volgen. Kennis wordt alleen direct door een superieure intelligentie gegeven, wanneer het onmisbaar wordt. Er zijn daarenboven ontelbare pheanomenen (natuurverschijnselen) in het heelal, die niet door menschelijke verstaanbaarheid, als de tegenwoordige ontwikkeling, uitgelegd kunnen worden. Het onderscheidingshoofdpunt van het Evangelie is, dat het de sleutel van de finale filosofie van het leven bezit. In omtrek biedt het het geheele plan van het leven in het heelal aan en de mensch kan zich voor eeuwig in deze bewerking en ontwikkeling van dit groote algemeene plan van menschelijk leven verbinden,

zonder een vergrooting van den omtrek te vereischen. Het plan is compleet.

E e u w i g e S t o f. Het meest bedroevende hoofdpunt van door menschen gemaakte religies is hun gebrek aan zekerheid. De eene mensch construëert die theologie; een ander een verschillend en de menschen drijven van hier naar daar en nemen voor korten tijd dat aan, wat hun het beste toeschijnt, zonder diep te onderzoeken, dat de laatstaangenomene zonder twijfel het eene en ware stelsel van gedachten is. Toch is dit dwaas, want een huis is òf rood, òf niet rood; een stok is recht of niet recht; een man heeft de waarheid, of een schijn van waarheid. Twee verschillende waarheden kunnen niet gelijk zijn met betrekking op hetzelfde onderwerp. De beslissende filosofie van het leven moet op onherroepelijke waarheden gebaseerd zijn. Dat, wat waar is, behoort altijd waar te blijven, alhoewel de toepassingen van generatie op generatie grootelijks kunnen veranderen. Ongetwijfeld is het de afwezigheid van zulke fundamenteele zekerheden, die den mensch in een nieuw onderzoek leiden voor een meer bevredigende religie, of dat zij hen van hun oude theologie verdrijft.

Het Evangelie van Jezus Christus is een opmerkelijk systeem, dat op onveranderde zekerheden is gebaseerd. Zijn leerstellingen rusten op gedemonstreerde waarheden, die op de fundatie van alle redelijke en aannemelijke denkvermogens liggen. Bijvoorbeeld, als een hoeksteen der theologie erkent het Evangelie, in verband met het bestaan van ruimte en tijd, het bestaan van stof. Zonder stof zouden de gedachten van den mensch geen materiaal hebben, waarmede zij zouden kunnen handelen; en het bestaan van materie wordt daarom een fundamenteele opvatting van het Evangelie. Het is de zaak van den mensch, om met het stof in al haar vormen zooveel mogelijk bekend te worden, om een fundatie te verkrijgen, waarop het redeneerende verstand van den mensch in toenemende mate mag opgebouwd worden. Het Evangelie houdt zich stipt aan de opvatting van een stoffelijk universum. Veel onstandvastigheid van gedachten zijn van dat denkbeeld gekomen, dat dingen in een stoffelijken en onstoffelijken staat gebeuren. Door deze ondenkbare conditie is de grondslag van vele leeringen aangaande God en den mensch gemaakt, die tot uiterste verwarring van gedachten geleid hebben. Het Evangelie accepteert het natuurlijke oogpunt, door alle menschenlijke ondervindingen ondersteund, dat stof in vele vormen voorkomt; sommige zichtbaar voor het oog, andere onzichtbaar, en nog andere die niet gevoeld kunnen worden bij al de zintuigen van den mensch. In 't kort, er bestaat niet zoo iets als onmaterieële stof, maar sommige soorten van stof zijn meer verfijnd dan andere. Licht, hitte en andere gelijksoortige krachten zijn door de wetenschap als manifestaties van een ontastbaren fijnen staat van stof, buiten 't bereik der directe zintuigen van den mensch, welke ether genoemd wordt.

Feitelijk zijn, stof als algemeen bekend, en ether, een fijnere vorm van stof, alledaagsche opvattingen der wetenschap. Het stoffelijk heelal kan in verschillende vormen verschijnen, maar de mensch erkent alleen onmiddellijk dien vorm, welke het gewone stof van ons dagelijksch leven is.

U n i v e r s e e l S t o f i s o n v e r n i e t i g b a a r. Stof is eeuwig, in andere woorden, eeuwigdurend. Dat verscheidene vormen van stof van den een in den ander veranderd kan worden, is niet bepaald bekend. Niettemin, iedere verandering zou de totale hoeveelheid van stof onveranderd laten. God, de hoogste Macht, zal niet op bedriegelijke wijze stof voortbrengen; Hij kan slechts stof organiseren. Noch kan Hij stof vernietigen. God is de Meester, die door zijn groote kennis weet hoe de elementen, die alreeds bestaan, te gebruiken in het bouwen van wat Hij ook in gedachten mag hebben. De leer, dat God de aarde of den mensch van niets maakte, kan daarvoor als dwaasheid toegerekend worden. De leer van onverdelgbaarheid van stof maakt meer theologische beredeneering mogelijk, die zonder deze leer onmogelijk zouden zijn.

Het karakter van stof is in en van zichzelf, geen onderwerp van diepe belangstelling in praetische religie. Door de langzame en moeizame methodes van het menschelijk onderzoek naar waarheid, zal het karakter van stof langzamerhand openbaar worden. Of het als iets afzonderlijk, of als een vorm van universeele kracht zal gevonden worden, is van geen belang in de baan van het Evangelie. Die stof, wat het ook mag zijn, is eeuwig en niettemin een hoofdbeginsel van de hoogste theologische waarde, want het levert een fundatie voor juiste redeneering.

E e u w i g e K r a c h t. Overal waar stof gevonden wordt, in wat vorm ook, bezit het altijd kracht. Er wordt dikwijls gezegd dat alleen stof, dat in beweging is, een indruk op de menschelijke gedachten kan maken. Stof zonder beweging kon, indien het begrijpelijk was, niet door de menschelijke gedachten, als tegenwoordig samengesteld, erkend worden. Stof is altijd met kracht verenigd en kracht met stof. Het is onmogelijk denkbaar deze van elkaar te verwijderen. Of nu de één een manifestatie van de ander is, zoodat er alleen stof of alleen kracht is, of dat zij aparte dingen zijn, weten wij niet. Niettemin, alle grondige gedachten erkennen het bestaan van kracht door het geheele heelal. Kracht verschijnt in vele vormen, in die als hitte, licht, electriciteit, magnetisme, soortelijk gewicht en volgens het Evangelie de vele geestelijke krachten. Deze verschillende vormen van kracht schijnen verwisselbaar te zijn, de één in den ander, dus toont het bestaan van een centrale kracht aan, waarvan alle andere krachten manifestaties zijn. Als de kennis van den mensch toeneemt, zal vermoedelijk de vraag van kracht, traspwijze, beantwoord worden.

Van één ding is het Evangelie, zoowel als de wetenschap, zeker,

n.l. dat kracht in het heelal onverdelgbaar is. Zij mag veranderd zijn van hitte tot licht, van licht tot electriciteit, van electriciteit tot magnetisme, of van den eenen vorm tot eenig anderen vorm van kracht, maar vernietigd worden kan ze niet. Gelijk stof, heeft kracht geen begin en kan geen einde hebben. God, die de hoogste intelligentie bezit van het heelal, kan kracht in het bevorderen van zijn doeleinden gebruiken, maar haar maken of vernietigen kan Hij niet. Onverminderd, eeuwig werkend, zal kracht door alle eeuwen heen voortduren.

U n i v e r s e e l e I n t e l l i g e n t i e. Niettemin in één bijzonderheid gaat het Evangelie buiten de leeringen van moderne wetenschap. Het Evangelie leert, dat vereenigd met universeele kracht, die universeele stof bezielt, mogelijk is, algemeene intelligentie daarmee berekend, een macht is die gevoeld wordt, waar ook stof en kracht gevonden worden, die overal is.

De machten van het heelal werken niet blindelings, maar zijn uitdrukkingen van een universeele intelligentie. Dat een graad van intelligentie in elk gedeelte van bekrachtigende stof is ingesloten, kan niet gezegd worden; noch is het belangrijk. De groote overweging is, dat sedert intelligentie overal tegenwoordig is, al de handelingen der natuur, van de eenvoudigste tot de meest ingewikkelde, producten zijn van intelligentie. We mogen zelfs voorstellen dat kracht slechts intelligentie is en stof en intelligentie, beter dan stof en kracht, de twee fundamenten van het heelal zijn.

E e u w i g e I n t e l l i g e n t i e. Door het geheele heelal, in het toeveegen van onvernietigbaar stof, zijn eeuwige kracht en algemeene intelligentie doordringend in ruimte gevonden.

„Ook was de mensch in den beginne bij God”. De leerstelling, dat de mensch een eeuwig wezen is, leidt tot onverhaalde mogelijkheden. De eeuwige mensch leefde een persoonlijk leven, vóórdat het aardse leven begon en hij vervolgt een persoonlijk bestaan hierna.

D e E e u w i g e V e r w a n t s c h a p. De natuurverschijnselen van het heelal volgen uit de wisselwerking van stof, kracht en intelligentie. Deze fundamentele, algemeene elementen zijn voor eeuwig op elkaar werkende, om de oneindige verscheidenheid van het heelal voort te brengen. Niettegenstaande is ruimte niet met wanorde gevuld; een chaos kan niet blijven bestaan. Integendeel, het heelal is, zoover als bekend is, wezenlijk ordelijk. Dit komt van de groote wet, van oorzaak en gevolgen. Indien kracht op een zekere wijze op stof werkt, wordt een bepaald uitwerksel verkregen. Onder gelijke condities zal dezelfde oorzaak voor eeuwig hetzelfde uitwerksel geven. Waar daarom gelijke condities bestendiglijk gedreven worden, zullen altijd gelijke resultaten gevonden worden. Deze wet ligt bij de fundatie van ordelijkheid der natuur. „Daarom is er een wet onherroepelijk in de hemelen

uitgegeven, waarop alle zegeningen bevestigd worden en het is slechts door gehoorzaamheid aan deze wet, dat zegeningen verkregen kunnen worden." (L. & V. Afd. 130: 20.)

E e n E e u w i g P l a n. Het Evangelie zelf, het zogenoemde plan van zaligheid, of Groote Plan, is, in gehoorzaamheid waarnaar de menschen hun aardsche leven wijzigen, eeuwig. Het is geen tijdelijk of kortstondig iets, voornamelijk voor een handvol mannen en vrouwen op deze aarde gemaakt, maar het is een eeuwig plan, dat op de eeuwigdurende verwantschap der elementen van het heelal is gebaseerd..... een plan, dat in zekeren vorm overal en voor eeuwig is aangenomen, voor de vordering van persoonlijke wezens. Zoo behoort het te zijn, want het leidt tot een bepaald einde; en in overeenstemming met de wet behoort het een algemeene meening te hebben.

V e r e e u w i g i n g. Het Evangelie is op tastbare en eeuwige dingen en verwantschappen gefundeerd. Deze eeuwige werkelijkheden liggen zonder twijfel in hun bestaan buiten de volle begrippen van den mensch, net zooals ruimte en tijd de menschelijke begrippen te boven gaan. Deze opvatting, die ver genoeg besproken is, leidt tot een evangelie van levens-philosophie, die onwrikbaar is, omdat het op eeuwige zekerheid rust. Zonder zekerheid is de mensch slechts een drijfhout van bestaan in de groote zaak van het leven, die van hier naar daar door de winden van twijfel geworpen wordt. Het Evangelie mag gezegd worden de philosophie van vereeuwiging te zijn. Het Evangelie is ondergedompeld in den oceaan van eeuwigheid.

IV.

De wil van den mensch.

De wil van de eeuwige natuur van den mensch is het meest kenbaar van het Evangelie. Het is een leer, die groote tevredenheid geeft aan al degenen, die het Evangelie geaccepteerd hebben.

P r i m i t i e v e T o e s t a n d e n. Alles, dat werkelijk duidelijk verstaanbaar is, is dat de mensch „van den beginne af bestaan heeft", en dat hij van den beginne af onderscheiden individualiteit bezat, dat onmogelijk verward kon raken met eenig ander individualiteit onder de heirscharen van intelligente wezens. Door eindeloze eeuwen heen is de mensch bij langzame graden tot zijn tegenwoordigen staat verrezen. Mogelijk met betrekking op de toekomst verstaat de mensch net zoo weinig als de geestelijke wezens deden met vooruitzichten op de hedendaagsche condities.

D e I n t e l l i g e n t i e V a n D e n M e n s c h. Om over den toestand van de macht te theoretiseeren, toen het bewuste leven van den mensch pas begonnen was, is zeer interessant, maar zoo weinig is bekend van dien ver-verwijderden dag, dat zoo'n bespie-

geling geen voordeelen trekt. Niettemin zijn we van sommige dingen, betreffende den beginne, tamelijk zeker. Het wezen, dat later mensch werd, zelfs van den eersten dag, bezat intelligentie. Dat is, dat hij in staat was, het uitwendige van het heelal gewaar te worden en te leeren en door kennis bij kennis te voegen, meer te leeren. Toen, zooals nu, was het heelal met stof en de daarop werkende krachten, gevuld; en een intelligent wezen, temidden van de wisselwerking van krachten en stof, zal op berekenbare wijze gewaar geworden zijn van hetgeen dat gebeurd is. Van den beginne af is de ego van den mensch een bewust wezen geweest, zeggende tot zichzelf: „Dit ben ik; dat ben ik niet. Dit leven is afzonderlijk van al het andere leven van het heelal.”

D e W i l V a n D e n M e n s c h. In toevoeging tot zijn macht om te leeren en zijn bewustzijn van zijn eigen bestaan, bezat de geestelijke persoonlijkheid „van den beginne af” het onderscheidingskenmerk van elk intelligent, bewust en doordenkend wezen, n.l. een onafhankelijke, persoonlijke wil. Geen andere eigenschap onderscheidt den mensch zóó duidelijk, als de intelligente wil, of m.a.w. de wil om intelligent mede te handelen. Het was door de oefening van hun wenschen, dat de geesten in den beginne spoedig of langzaam informatie vergaderden en hun ondervindingen gaarne of moeizaam aanvierven. Door de oefening van hunnen wil groeiden zij, óf verbleven passief, óf gingen misschien zelfs achterwaarts; want met levende dingen is beweging in alle richtingen mogelijk.

Natuurlijk oefende de oorspronkelijke geest, die met alle andere eigenschappen van intelligentie, de macht van den wil bezit, die wil op den inhoud van het heelal uit. Het oefenen van den wil op de stof en kracht, dat binnen het bereik is, stellen de intelligente wezens in staat, om weinig bij weinig, macht aan te werven. Door het gebruik van zijn wil op den inhoud van het heelal, zal de mensch, wat hij nu is, geworden zijn.

W a a r d e V a n D e n W i l. De bovenvermelde leerstelling bevat het idee van zelfondersteuning. Het is alleen wanneer de wil in zekere richting wordt beoefend, dat ondersteuning van andere krachten geïnviteerd kunnen worden, zoodat de bevordering in die richting mag bespoedigd worden. Vanaf den beginne heeft het weloverwogen gebruik van den wil persoonlijke wezens voorwaarts bewogen; en in dezen laatsten dag van ons bestaan is het de wil, die den mensch tot grootere levens beweegt. Ongetwijfeld zal de wil van den mensch de voltooiing van de structuur vaststellen, dat door alle eeuwen heen den volmaakten mensch heeft gebouwd. Het Evangelie, rustende op alle onvernietigbare grondbeginselen, beheert de levende oppermacht van den wil des menschen. De cultuur, de ontwikkeling en gebruik van den wil aan goed en kwaad, bepaalt grootelijks de richting van een persoonlijk leven.

Brieven van Zendingen.

Op 16 December 1899 werden wij van Salem naar Zuid-Oregon gezonden, om daar het zendingswerk te openen. Wij waren de eerste ouderlingen in dit gedeelte. Wij arriveerden in Ashland op den 22sten, als vreemdelingen in een vreemd land, maar nochtans op God vertrouwende, die een vriend der getrouwen is. Nadat wij hier eenige dagen vertoefd hadden, werden wij voorgesteld aan mevr. Rhodes, en in het verloop van een conversatie verhaalde zij een droom, die zij ongeveer zes jaren geleden gedroomd had, welke wij nu, alsof in haar eigen woorden gegeven, herhalen:

„Ik droomde dat ik aan den oever van een rivier stond, maar zij scheen modderig en donker. De stroom was snelvlietend en zag er gevaarlijk uit. Eindelijk zag ik een boot de rivier oversteken, waarin zich twee mannen bevonden. Zij landden dichtbij mij, en vertelden mij, indien ik gelukkig wilde zijn en het licht wilde hebben, ik in de boot met hen de rivier moest oversteken. Nadat zij mij verzekerden dat ik veilig zou overkomen, waagde ik het in de boot te stappen en de mannen begonnen naar den anderen kant van den oever te roeien. Toen wij eenigen afstand gevaren hadden, veranderde het modderige water in een schoonen, helderen stroom. Toen vergaderde een licht, of een heldere wolk zich om ons heen, en ik kon zeer duidelijk de andere zijde der rivier zien. Op den oever van de andere zijde was een schoone stad. Ik vroeg naar den naam van deze stad en zij deelden mij mede, dat het de „Stad der Heiligen” was. Zij roeiden verder en landden veilig. Ik ging de stad binnen, waar alles in vreugde en vrede scheen te heerschen. Elke persoon, die ik ontmoette, scheen inderdaad een broeder of een zuster van mij te zijn en ik gevoelde mij gelukkig.”

Na ontwaking vertelde zij den volgenden morgen haar echtgenoot en kinderen dat indien zij te eeniger tijd deze mannen ontmoette, zij ze zou herkennen. Oogenblikkelijk, toen zij ons zag, herkende zij ons als de mannen in haar droom, die haar over de rivier van de duisternis in het licht brachten. Zij weet dat zij eerst dat licht moet ontvangen, voordat zij de volmaakte vreugde van haar droom zal genieten.

Dit schijnt wonderbaar voor ons; en het voegt sterkte tot onze getuigenis. Als wij bedenken dat de droom zes jaren geleden gebeurde, toen wij nog niet over een zending hadden gedacht; maar de Heere weet, en daarom roept Hij ons.

Wij zeggen daarom tot de jonge mannen van Israël: weest gereed wanneer u geroepen wordt, want de roeping komt van den Heere. Laat ons het Evangelie verklaren als Nephi van ouds: „Ik zal

gaan en doen wat de Heere bevolen heeft; want ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hen de weg te bereiden, om die geboden te kunnen volbrengen." (I Nephi 3:7.)

Gods dag en de mijne.

Er zijn twee dagen in de week, waarover ik mij niet bezorgd maak. Twee gouden dagen, geheim gehouden van vrees en angst. Een van die dagen is „gisteren”, die met al zijn zorgen en kwellingen, voor altijd voorbij mijn beheerschende macht is gegaan, voorbij het bereik om terug te roepen. Ik kan geen handeling ontdoen, die ik gedaan heb; ik kan geen woord herroepen dat gezegd is; ik kan geen storm kalmeeren die gisteren woedde. Alles wat mijn leven bevat, hetzij spijt, verdriet of kwaad, zijn in de handen van de Almachtige Liefde, die olie uit de rots en zoet water uit de bittere woestijn kan brengen..... de Liefde, die verkeerde dingen recht maakt en droefenis in lachen verandert. Hetzij voor het schoone geheugen zoet en teeder, dat, als de geur der gedroogde rozen in het hart van den dag, die voorbij is, kwijnend voortduurt. Ik heb niets met gisteren te maken. Hij is de mijne geweest; hij is van God.

„En de andere dag, waar ik mij niet bezorgd over maak, is morgen. Morgen met al zijn mogelijke zorgen, zijn lasten, droefenis- sen, gevaren, grootsprekende beloften, slechte volvoeringen, goede voornemens en bittere fouten, is net zoo ver buiten mijn bereik van meesterschap als zijn doode broeder, gisteren. Zijn zon mag in rooskleurige pracht, of achter een opeenhooping van schreiende wolken verrijzen, maar hij zal rijzen. En het zal Gods Dag zijn. Hij is Gods Dag. Hij zal de mijne zijn. Dank zij de Ster der Hoop, die voor immer op zijn kruin blinkt, met teedere beloften in het hart van Heden schijnende. Ik heb geen bezitting van Morgen. Al het andere is in de veilige bewaring van dezelfde oneindige Liefde, die de schatten van Gisteren bevat. Alles dat Morgen voor mij heeft, kan ik aan de Liefde toevertrouwen, die wijder dan het uitspansel, dieper dan de zeeën en hooger dan de sterren is.

Dus is er niets anders dan Heden voor mij over. En elke man kan den strijd van Heden vechten. Een ieder mensch kan de lasten van slechts één dag dragen. Elk mensch kan de verleidingen van Heden tegenhouden. Deze is de kracht, die het pad van mijn pelgrimstocht met vreugde besprenkelt. Ik denk, ik doe en ik reis, maar één tegelijk. Deze is de Oostelijke Dag, deze is de Mensche- lijke Dag. En terwijl ik dat doe, draagt God, de Almachtige en Al Liefhebbende, zorg voor Gisteren en Morgen, dat ik nimmer zou kunnen doen.”

(Robert Jones Burdette, *National Magazine*).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

AMSTERDAMSCH E CONF ERENTIE AANKONDIGING.

De Amsterdamsche Conferentie zal op 21 en 22 Februari plaats hebben.

Zaterdagavond 21 Februari zal om 8 uur 's avonds een ambt- naren- en ambtenaressenvergadering gehouden worden.

OP ZONDAG 22 FEBRUARI ZULLEN GROO'TE OPEN- BARE VERGADERINGEN PLAATS HEBBEN IN HET GEBOUW FRASCATI, INGANG OUDEZIJD'S VOORBURG- WAL 304.

AANVANG DER VERGADERINGEN ZAL ZIJN OM 10 UUR 'S MORGENS EN DES AVONDS 7 UUR. IEDEREEN WORDT UITGENOODIGD!!!

Des namiddags om 2.30 uur zal een vergadering voor de leden gehouden worden in de vergaderzaal, op de Weteringschans 101.

Maandagmorgen om 9 uur zendelingenvergadering.

Laat ons vriendelijke woorden steeds spreken.

Er is een klas van menschen, die op hun eerlijkheid en oprecht- heid roemen, omdat zij „alleen dat zeggen wat zij denken”, hun woorden van links naar rechts uitgooiende, zooals zij op de lippen komen, onverschillig waar zij raken, of wie zij wonden. Noem haar eerlijkheid, deze geroemde openhartigheid; men kan haar beter rampzalige ongepastheid, of onbesuisde wreedheid noemen. Wij hebben geen recht om te zeggen wat we denken, tenzij het bemin- nelijk en aangenaam is. Wij hebben zekerlijk geen recht om onze jaloerschheden, wangunsten, slechte humeuren en boosaardige wrevelingen op ons buurmans hart uit te storten. Indien we in een booze luim zijn, behooren wij op z'n minst de wanstaltigheid in ons eigen binnenste verborgen te houden, en het niet uitlaten om het geluk van andere menschen te verbreken. Of, indien we miserabele gevoelens uit moeten spreken, laat ons in onze eigen kamer gaan en de deur en ramen sluiten, zoodat geen ander oor dan uw eigen, uw hatelijke woorden kan hooren

(Liahona.)

Klaswerk Programma voor de Ambtenaren- en Ambtenaressenvergadering

te houden Zaterdagavond 21 Februari 1925.

KLAS VOOR HET PRIESTERSCHAP.

onder leiding van Conferentie-President C. O. Spencer.

1. Het Priesterschap — Het volmaakte plan van dienstbaarheid 15 minuten — Conferentie-President Robert J. Cameron.
2. Huisbezoek — Demonstratie van de geschikte leerwijze. Onder leiding van President Spencer.
3. Discussie.

KLAS VOOR DE ZUSTERSHULPVEREENIGING

onder de leiding van Conferentie-President P. C. Call.

1. Het werk van huisbezoek-Zusters, en wat zij zouden bespreken. 15 minuten — President Call.
2. Kort overzicht van de lessen voor het jaar 1925. 20 minuten — Ouderling Johannes Sijkema.
3. Discussie van vraagstukken, welke in de gemeente zijn ontstaan.

ZONDAGSSCHOOL EN JONGELIEDENKLAS

onder de leiding van President Hyde.

1. De zending van de Zondagschool en de Jongelieden-Vereeniging. 10 minuten — Conferentie-President M. J. Hamton.
2. Het ontwikkelingsproces, hetwelk gevolgd moet worden in het gereed maken van een les voor onderricht. President Chas. S. Hyde.

Het onderwerp, hetwelk in deze klas behandeld zal worden, is **GEBED**. Iedereen wordt beleefd verzocht om over dit onderwerp te denken, en tot de klas te komen, bereid om deel te nemen in de discussie.

*Gij hebt de taak ons aangewezen,
Den plicht ons opgelegd,
Leer ons te volgen zonder vreezen:
Gij hebt ons werk ons uitgelezen,
En wat Gij wilt is recht.*

Afscheidsgroet.

Bij ons vertrek naar Zion wenschen wij al de broeders en zusters een hartelijk vaarwel toe. In het bijzonder aan diegenen, waar wij onder gewerkt hebben. Wij danken u allen voor de opofferingen die gij voor ons gemaakt hebt, en den aangename tijd, dien gij ons in uwe huizen bereid hebt van tijd tot tijd. Het is nog altijd een bewijs van gastvrijheid van het Nederlandsche volk en de gehoorzaamheid aan de geboden des Heeren. Niettegenstaande zijn wij verblijd naar onze geliefden terug te keeren, die ook vele opofferingen hebben moeten maken gedurende onze afwezigheid, om het werk des Heeren voort te doen rollen. Wij hopen dat de Heere u zal zegenen met gezondheid en kracht, om voort te gaan en staande te blijven tot het einde en dat wij nog vele van de oprechten spoedig in Zion mogen zien.

Deze zijn de wenschen van uw broeders in het Evangelie,

JOHN BORGER.
JAMES DEN OS.

Groeten van Zion.

Gaarne wil ik een klein plaatsje innemen in ons geliefd tijdschrift „De Ster”, om al mijn broeders en zusters in het Evangelie, waarmede ik in kennis ben gekomen, terwijl ik het voorrecht heb gehad om in mijn oud vaderland het Herstelde Evangelie te prediken, te groeten. Terwijl deze zegeningen in dit leven niet vergeten kunnen worden, is het het verlangen van mijn hart om u allen persoonlijk te schrijven, maar aangezien ik het niet volbrengen kan, zoo zal ik trachten door middel van „De Ster” U allen te bereiken. Ik ben nu ongeveer een half jaar in mijn geliefde omgeving, in de bergen van Zion, alwaar ik weder in de gelegenheid ben om mijn plichten te vervullen. Ik geniet met mijn geliefden een goede gezondheid en ben weder in mijn werkzaamheden van voorheen, om mijn onderhoud te verdienen.

Nogmaals de groeten van een die het Nederlandsche volk bemint.

Uw broeder in het Evangelie,

JOHN VISSER.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

In 1846 (het jaar voordat de Mormonen kwamen) trok het befaamde Donner-gezelschap — emigranten op weg naar Californië — door Utah. Na eindelooze beproevingen in de woestijn, werden ze in het Sierra-gebergte overvallen door vroege sneeuw. Hun lijdensverhaal is heel treurig. Toen hun levensvoorraad uitgeput was, aten zij het vleesch van hunne den hongerdood gestorven makkers. En er wordt gezegd, dat ze in enkele gevallen er zelfs om lootten wie het eerst gedood zou worden om den overlevenden voedsel te verschaffen. Het bevrijden van het overblijfsel van dit gezelschap vormt een heldhaftige bladzij in de geschiedenis van Californië.

Een jaar later arriveerden Brigham Young en zijn stoere medepioniers, die, zooals wij reeds zagen, in enkele jaren een gedaante-
verwisseling van deze streken bewerkstelligden, waarvan noch koperkleurige, noch blanke jager ooit gedroomd had.

„In het hartje van Amerika zijn zij nu”, zegt Bancroft in zijn geschiedenis van Utah, „op de grenzen van een nieuw Heilig Land, met zijn Woestijn en zijn Doode Zee, z'n rivier de Jordaan, z'n Olijfberg en z'n zee van Galilea, en nog wel honderd andere trekken van zijn model in Azië”.

Beproevingen.

„De kolonisatie der hooglandwoestijn ging gepaard met vele moeilijkheden en zware beproevingen”, schrijft B. H. Roberts. „Daar lag een duizend-mijl-lange wildernis tussehen de nederzettingen der Heiligen en de lijn van frontier-nederzettingen aan de oevers van de Missouri-rivier — een wildernis, vol van Indianen, wier onzeker temperament of krijgs- en hebzucht hen ieder oogeblik tot een dreigend gevaar maakten, zoowel voor de reizende gezelschappen, als voor de nederzettingen in de bergen. Al wat niet uit den bodem geproduceerd kon worden, moest per wagen worden aangevoerd, over deze duizend mijlen van prairiën en bergen. Weelde kende men niet; levensgemakken heel weinig. Kleding was schaarsch en zelfs voedsel niet volop. De eerste oogst werd een tijdlang met vernietiging bedreigd en bleef slechts door een wonder bewaard. In Mei en Juni 1848, toen hunne velden te groenen stonden met een-goeden-oogst-belovend graan, kwamen er van de omliggende heuvels en bergen ontzaglijke zwermen

zwarte sprinkhanen, die elk sprietje op hun weg verslonden. Graanvelden, die er prachtig groen en veelbelovend uitzagen in den morgen, waren tegen den avond doodsch en donker. Elk middel, dat de nederzetterz maar bedenken konden, werd aangewend om dit ongedierte te vernietigen, maar tevergeefs; de eerste oogst der nederzetterz, waarvan zooveel athing — want de voorraad, die ze meegebracht hadden, was bijna verteerd — scheen ten ondergang gedoemd. Het leven hunner duizenden mede-bannelingen, toen e n r o u t e op de prairiën, zoowel als hun eigen leven, hing van dien oogst af. Geen wonder, dat de nieuwe nederzetterz die verwoesting met schrik aanschouwden, dat vrees hun zielen bekreep. Daar was een goede grond voor die vrees. Duizenden zouden omkomen als die oogst vernietigd werd. Het was echter op dit oogenblik van vertwijfeling, dat er een allermerkwaardigste bevrijding gewrocht werd. Van over het Zoutmeer kwamen myriaden blanke zeemeeuwen, die op de verwoesting-aanrichtende insecten aanvielen en ze verslonden. Vele ooggetuigen verklaren, dat de meeuwen zich volschrokken met sprinkhanen, ze uitbraakten en dan terugkeerden om nog meer te verslinden. Zoo werd de verwoester verwoest, het land van een plaag bevrijd, de eerste oogst der Utah-pioniers aan vernietiging ontrukkt en een volk van den hongerdood gered." (*Mormonism, its Origin and History*, B. H. Roberts, blz. 23 en 24).

Aan de meeuwen is op een eiland in het Zoutmeer een vrijplaats gegeven. Daar mag nooit een vogel geschoten, noch een ei geraapt worden. En op het Tempelplein te Salt Lake City kan men een fraai gedenkteeken zien, jaren geleden onthuld ter eere van de zeemeeuwen. Amerikaansch? Misschien wel, maar het spreekt toch ook van een groote dankbaarheid voor de meeuwen en een mooie gehechtheid aan deze vrienden van den landbouwer.

Valsche geruchten.

Geen sprietjen stond
Op Utah's grond
Dat menschelijk voedsel schafte;
Het gansche land
Lag zon-verbrand,
De magere berghond blafte.....

Toen zwoegde hier
De Pionier
Van d' ochtend tot den avond
In bloed en zweet,
Zijn schamel kleed
Door rots en tronk gehavend.

't Geloovig oog
 Tot God omhoog,
 De handen uit de mouwen,
 Zoo vormde hij
 De woestenij
 Tot lachende landouwen.

Langzaam, maar zeker, ging het ontginningswerk voort. Alom verrezen nederzettingen. De dorre wildernis werd in een lustoord herschapen. Hield de Utah-pionier zich onledig met dezen prijse-lijken arbeid, niet minder ijverig was intusschen de tong van den laster in de Oostelijke Staten. Men — die akelige „men“ — vertelde allerlei leelijks. De drijfveeren van de kerkleiders werden verdraaid voorgesteld. Negen van elke tien inwoners van Utah, zoo luidde de valsehe beschuldiging, waren geboren buitenlanders, die den eed van burgertrouw niet wilden doen: weigerden de regeering der Ver. Staten te erkennen als het hoogste gezag in het Territoir. Verder werd er rondgekraaid, dat de Mormonen — geboren Amerikanen en vreemdelingen — door vreeselijke eeden, gepaard gaande met verschrikkelijke straffen, gehouden waren het gezag van Brigham Young te erkennen en te handhaven. Dat gezag zou het hoogste gezag zijn in burgerlijke en in godsdienstige zaken, met opzijtschuiving van de Unie. Men wist te vertellen dat de Mormonen, met Brigham Young aan het hoofd, goede vriendjes waren geworden met de Indianenstammen in Utah en omliggende gewesten en dat ze de Roodhuiden ophitsten. De Daniëten-onzin herleefde: als een loopend vuurtje ging het door het land, dat benden wraakengelen stelselmatig roof en moord pleegden op Amerikaansche burgers, die hun landsgezag erkenden.

Nu gebeurde het in die dagen, dat een aantal ambtenaren der Ver. Staten, in het Territoir werkzaam — ambtenaren, wier particulier en officiëel gedrag, onuitstaanbaar was geworden — uit Utah vluchtte en rapporteerde dat daar een staat van oproer heerschte: de Mormonen zouden de gerechtsregisters der Ver. Staten vernietigd en hare ambtenaren geïntimideerd hebben.

Dat zette de kroon op het lasterwerk. De administratie te Washington zond een legerafdeeling onder Generaal Albert S. Johnston naar Utah om een (denkbeeldig) oproer te onderdrukken. Zou zich hier de geschiedenis van Missouri herhalen? Zouden gewapende benden onder den dekmantel van staatsgezag, vermomd als staatsmilitie, het Mormoonsche volk plunderen en verdrijven? Dat nooit, zei Brigham Young, de gouverneur van het Utah-Territoir. En de gouverneur had den subliemen moed, het naderende leger een „mob“ te noemen en te verbieden het Territoir binnen te komen. Hij liet het niet bij woorden, maar zond detachementen der Territoriale militie uit. Aan dit verzet paarde

zich een strenge winter, zoodat het leger verplicht was te overwintren (1857-'58) te Fort Bridger.

Het Mormoonsche volk was vast besloten, dat de gruwelen, die zich in Missouri hadden afgespeeld, niet herhaald zouden worden in Utah. In het voorjaar begonnen de menschen uit de noordelijke nederzettingen hunne woningen te verlaten en naar het zuiden te trekken. Alom werden toebereidselen gemaakt voor een nieuwen uittocht: het besluit stond vast, dat elke woning in brand gestoken en al het land woest gelaten zou worden. Zoo ver kwam het echter niet.

Het gouvernement zond een vredescommissie, die onderzoek deed. Waarom dat niet eerst gedaan? De gerechtsregisters werden intact bevonden. Er bestond geen „Mormoonsch oproer”. Evenmin was er een zweem van opzet tegen het gezag der Unie, uitgenomen dat van Brigham Young, toen hij de naderende soldaten een gepeupelbende noemde en hun verbod het Territoir binnen te komen.

En Brigham Young wist wat hij deed. Toen gouverneur Cumming vergeefsche pogingen deed om de verhuizing te voorkomen, zei de kerkleider: „Wij weten er alles van, gouverneur. Wij hebben bij zulke gelegenheden onze ontwapende mannen zien neerhouwen in koelen bloede, onze jonge maagden zien verkrachten, onze vrouwen gewelddadig zien onteeren. Wij weten er alles van, gouverneur Cumming.”

De „oorlog” was over. De regeering der Ver. Staten had een noodelooze uitgave van vijftienmillioen dollar gedaan en zich bovendien aan bespotting blootgesteld. Doch de Mormonen waren in de algemeene achting gestegen. Hunne dapperheid in tijd van burgertrouw vonden erkenning door heel het land.

(Wordt vervolgd.)

De waarde van een glimlach.

De dichter heeft gezegd: „Glimlach en de Wereld lacht met u; treur en gij treurt alleen”. Er ligt veel in het evangelie van den glimlach opgesloten. Hij is het Evangelie der eeuwen en zal voortduren zoolang als de wereld zal bestaan.

Een glimlach kan vermaak, plezier, goedkeuring, gedwongen vroolijkheid, bespotting, ironie, of andere verschillende gemoedsaandoeningen uitdrukken.

Een aangename glimlach is de grootste vertegenwoordiger van het goede, waarmede een menschelijk wezen kan gezegend worden.

Een opgeruimde glimlach maakt dat levensmoeden hun zorgen vergeten en dat de arme man, door geteisterde tegenslagen, zijn armoede vergeet.

Hij is een licht in het venster van het gelaat, dat door middel van het hart zijn boodschap van hoop en troost ontsteekt.

Het is zeldzaam, dat een glimlach kan gezien worden, maar... hoe kan men het niet voelen?

„Een opgewekte glimlach”. Hebt ge ooit nagedacht dat menschelijke wezens de eenigste schepselen zijn, die deze macht om te glimlachen bezitten? Daarom behoort een ieder van ons deze bekwaamheid te verzorgen, haar te gebruiken en de bezitting daarvan te verlichten, want door haar wordt de meeste vreugde tot onzen medemensch gebracht.

De waarde van een glimlach kan in geen geld berekend worden en toch kunnen wij hem gebruiken wanneer wij het gepast vinden.

De Glimlach is de zonnestraal der ziel, die de oogen verlicht en de gelaatsuitdrukking verheerlijkt.

Vrienden, wanneer iets verkeerd gaat, probeer het evangelie van den glimlach tegenover tegenspoed en temidden van ontmoediging zal hij u uit verdrukking en moedeloosheid helpen.

Een glimlach, die in den morgen verzonden wordt, zal ten zons- ondergang terugkeeren, en is een dag besteed aan het opwekken van bedroefde harten. In onze kwellingen is de glimlach als de zonneschijn, die haar rossige vingers door de wolken werpt. Het is een schoone gewoonte; het is een natuurlijke aard van een opgewekte ziel.

Waardeer de waarde van een glimlach.

Overleden.

Zuster Lena Visser Asmus is op den 19den December 1924 overleden. Zij werd op 24 December 1894 te Dubbeldam, Zuid-Holland, geboren. Zuster Asmus werd op den 15den December 1910 door ouderling A. T. Mc Kell te Dordrecht gedoopt, en door ouderling J. B. N. de Haan bevestigd.

INHOUD.	
Redelijke Theologie . . . blz. 37 Brieven van Zendingen . . . „ 43 Gods dag en de mijne . . . „ 44 Amsterdamsche Conferentie Aankondiging „ 45 Laat ons vriendelijke woorden steeds spreken „ 45	Klaswerk Programma voor de Ambtenaren- en Ambte- naressenvergadering . . . blz. 46 Afscheidsgroet „ 47 Groeten van Zion „ 47 Het ware Mormonisme . . . „ 48 De waarde van een glimlach . . . „ 51 Overleden „ 52

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijksehesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.